

258. Govorica živali

1 Reče črnc z vedrim obrazom: "Da, da, da, zdaj popolnoma razumem tudi to in verjamem, da ob tem razumem še marsikaj, česar prej nisem nikoli prav jasno razumel! Tako očitno razumemo govoricu živali, in kdor se hoče potruditi in oblikovati nekaj živalskih glasov po notranjem občutku in naravni duševni inteligenci - za to je seveda potrebno nekoliko vaje -, se lahko z živalmi pogovarja skoraj tako kot z ljudmi in lahko od njih izve marsikaj, kar je pogosto zares zelo pomembno. Jaz sam sem poskusil, toda kljub temu nisem našel vsem živalim razumljivega jezika, ker moji organi niso bili urejeni za to in tudi še zdaj niso; toda razumem lahko vse, kar se pogovarja kakšna žival s sebi enako.

2 Tako sem nekoč doma ob Nilu razločno slišal tale pogovor dveh mungov, ki sem se jima neopazno približal. Dobro spoznaven samček je rekel samički: 'Bojim se za najine otroke, ki dan daleč ob spodnjem toku lovijo mokolova (krokodilova) jajca! Bojim se, da bo najinega najstarejšega sina, ko bo len in sit počival na obali, zgrabil zli orel, ga odnesel v zrak, potem razmesaril na skali in požrl vsega razen krempljev! Če zelo pohitiva, lahko še preprečiva to nesrečo! Proti večeru, ko pridejo na napajališče ob Nil levi in panterji, bi bila pot za naju prenevarna; če pa zdaj hitro zapustiva ta prostor, kjer tako in tako ne bova našla veliko koristnega, naju na dolgi poti ne čaka nobena nevarnost in lahko rešiva najinega najstarejšega sina!' Zdaj se je samička vzravnala in ni rekla nič drugega kot 'Pohitiva torej, kolikor moreva hitro!' In ko je samička to izrekla, sta po kamenju in vejevju kakor puščici planila vzdolž Nila.

3 Čez približno štirinajst dni sem prišel spet na tisto mesto, ker sem v sebi zaznal, da se tam zadržuje cela družina mungov. Potiho sem pohitel tja in zagledal sedem mungov, ki so se podili po peščeni polici, se spogledovali in drug drugega prijateljsko dražili. Tokrat pa sem vzel s seboj tudi služabnika, ker je posebno dobro znal govoriti s številnimi vrstami živali.

4 Ko sva se oba mirno in tiho za grmovjem bližala temu kraju ob reki in sva lahko prav dobro slišala njihov klepet, je rekla meni dobro znana samička svojemu samčku: 'Poglej za tisti grm, za njim prežita dva človeka! Bežimo; tem nikoli in nikdar ni mogoče zaupati!' Nato je samček nekaj časa vohal proti nama in nato rekel samički: 'Bodi mirna, samička! Ta dva poznam; to nista hudobna človeka in nam gotovo ne bosta škodovala. Razumeta nas in eden bi lahko celo govoril z nami, če bi hotel. Z njima se bomo še prav dobro pogovarjali in potem nam bosta dala jesti mleko in kruh!'

5 Nato se je samička umirila in začela spet veselo skakljati in poplesavati; zelo je bila namreč vesela, da je rešila sina, ki je bil v hudi nevarnosti. Sin, bil je posebno lepa žival, pa je izkazoval neke vrste čustvo, ki bi ga po naši človeški morali lahko imenovali ponos.

6 Moj vodnik je menil, da bi se lahko tej razposajeni družbi mungov približala brez pomisleka in ne bi bežali pred nama. Storila sva tako, in glej, stari samček nama je

izkazal celo nekakšno vljudnost in nama je pokazal udoben prostor za opazovanje, rekel pa je, naj ne stopiva na peščeno polico, ker so bila v njej zakopana številna mokelova jajca, on pa je bil zdaj zaposlen s tem, da je svoje mladiče učil iskati ta zla jajca.

7 Storila sva tako in moj služabnik je samčku zagotovil, da se njemu in njegovi družini ne le ni treba ničesar bati, ampak jih bova ves čas, ko se bodo tod zadrževali, oskrbovala z mlekom in mlečnim kruhom (sirom). Tedaj je rekel samček: 'To bo zelo dobro in zato ti bom očistil reko vseh mokelovih jajc. Toda s svojim dobrim delom še počakaj dva cela dneva, kajti moje mladiče mora lakota prisiliti, da bodo požrli mokelova jajca, šele tretji dan bo sladko plačilo zares zasluženno!'

8 Nato je služabnik spet vprašal samčka, kako so v to okolico preselili mokelova jajca, ker v tem delu reke še nikoli nismo videli mokelov. Tedaj je rekel samček: 'Mokeli so prav zviti in zelo dobro poznajo naravo. Po naravi in iz izkušnje vedo, da se njihova jajca na teh visokih obrežjih bolje in bolj zdravo razvijajo kakor na nižjih. Zato takoj po deževni dobi ponoči skrivaj priplavajo semkaj in še nekaj dni hoda od tod navzgor vse do obrežja trde rečne vode in tam v topli pesek zakopljejo nešteto jajc. To delo končajo prav tedaj, ko se vi, veliki ljudje, z nami vred zaradi blata ne morete zlahka približati rečnemu obrežju; nato spet ponoči odplavajo v niže ležeče ravnine, kjer so bogate črede, ki jih lahko ponoči zelo uspešno lovijo. Ko se mladiči tu izležejo, se takoj odplazijo v vodo in prav udobno odplavajo tja, kjer se navadno zadržujejo njihovi starši. Tam tudi takoj najdejo hrano in zelo hitro rastejo. Ker pa dobro vemo, kje so njihova najkrepkejša jajca, gremo za njimi, jih skušamo po možnosti uničiti in se hranimo s to, za naš okus zelo slastno hrano. Le najdemo jih sprva nekoliko težko, poleg tega pa nas pogosto nadleguje še nekaj sovražnikov; eden od njih je mogočni prebivalec zraka, orel, drugi pa prekleta kača klopotača. Toda ko nas je več skupaj, nam nobeden od teh dveh ne more nič. Zdaj pa pazita, kako bomo iskali, našli in takoj tudi uničili jajca!'

9 Nato je samček skočil proč od naju in zabrlizgal za človekovo uho monotone, nerazločne glasove, katerih vsebine nisem prav dobro razumel; toda moj tankočutni služabnik je rekel, da je samček dal ukaz za iskanje jajc. In res, živalce so začele ovohavati pesek. Takoj ko so našle kraj, kjer je bilo v pesku leglo jajc, so se oglasile s posebnim glasom, se hitro zagreble v pesek, odkopale jajca in takoj začele žreti najdeni plen. Požrle pa so le manjša jajca; večja so sicer zgrizle, potem pa jih s prednjimi šapami hitro vrgle v vodo. In lov se je začel znova.

259. Primeri živalske inteligence

1 (Črniec:) "Nemoteno sva jih opazovala pol dneva in se zelo zabavala, ker sva lahko pri vsakem koraku teh živali jasno razbrala določen red in dobro preračunan načrt, obenem pa sva se morala zelo čuditi posebni spretnosti, s katero so ta resnično nadčloveško inteligentna bitja opravljala svoje delo. Mislil sem, kako utrujena morajo biti, toda pri teh delavcih ni bilo o tem niti sledu. Kolikor dlje je delo trajalo, s toliko večjo vnemo so ga vedno znova začenjali.

2 Po kakšnih treh urah - kakor merite čas vi - je spet prišel samček in rekel: S to peščeno polico bi v štirih dneh komaj opravili, potem pa je še tudi na levi obali velika peščena ježa, v kateri je tudi zakopano veliko mokelovih jajc. Tudi tista morajo uničiti, sicer bi v enem letu mrgolelo samih mokelov in v desetih letih bi se tako razmnožili, da ne bi mogel človek narediti niti koraka v vsej obrežni deželi, ne da bi naletel na kakšnega mokela. Zato ljudje teh dežel ne morejo biti dovolj hvaležni njim, mungom, ker neprenehoma uničujejo zle mokele v vsej spodnji in gornji deželi na obeh straneh te reke.

3 Moj služabnik pa je vprašal živahnega samčka, kako da je ob tej njihovi pridnosti v reki še sploh kaj mokelov in celo napredujejo. Samček se je zresnil in rekel: 'Veliki Duh vse narave hoče, da mokelov ob tej reki ne smemo nikoli povsem iztrebiti; kajti tudi njihova naloga je, da koristijo zemlji in njenim prebivalcem. Le prevladati ne smejo; zato smo tu mi, da njihovo razmnoževanje obdržimo v pravih mejah. Veliki Duh je vse to modro predvidel in vse se mora zgoditi tako, da lahko eno življenje najde svojo izpopolnitev v drugem. Prehodi so zmeraj grenki, zato pa je potem višji cilj prijeten!'

4 Služabnik ga je vprašal, kako je spoznal najvišjega Duha. Tedaj se je začel samček hihitati, to je bil v resnici nekakšen smeh. Ko se je nahihital, je rekel služabniku: 'Saj vendar vidimo vsak dan Njegovo sonce na nebu in kako iz njega vsakovrstni dobri duhovi dotekajo k nam! Od kod naj bi sicer prihajali, če ne od velikega svetlobnega Duha iz sonca?!'

5 In spet je vprašal služabnik samčka: 'Ali tudi častite tega velikega svetlobnega Duha?' In samček je odvrnil: 'To pa je za velikega človeka vendarle čudno vprašanje! Saj menda ljudje niste neumnejši od nas, slabotnih živali? Ko zmeraj rade in vztrajno delamo, kar nam je Njegova volja položila v naše naravno življenje, tedaj vendar najbolje častimo velikega Duha! Ali bi lahko vi bolje častili drug drugega kot tako, da bi vsak z veseljem izpolnil voljo svojega bližnjega?! Glej, vse je v tem, da izpolnimo voljo Tistega, ki ga resnično častimo!' Po teh besedah naju je samček spet zapustil in se prizadevno lotil dela. Midva pa sva nato zapustila tisti kraj in se vrnila domov k domačim opravilom.

6 Nekaj dni pozneje sva prinesla živalcam mleko in sir, hrano, ki so jo z velikim užitkom pojedle, toda potem so po delu ves dan počivale.

7 Služabnik je vprašal samčka, ali bi bilo mokolovo meso užitno tudi za ljudi, seveda na ognju pečeno. Samček je odgovoril: Potrebušina že, ker ta bi naj bila prebavljiva; toda drugo meso ni uporabno, ker je neprebavljivo trdo. Nilski konj bi bil boljši in še boljše nilsko tele, ki pa se zmeraj zadržuje bolj v bližini morja, večinoma v globini; le ob podvodnih viharjih se odpravi na površje in se tam igra s človeškimi plovili.

8 Po tej razlagi je spet vseh sedem mungov odskočilo od naju in švignilo čez vodo na drugi breg, kamor jim nisva več sledila, ker sva dovolj spoznala njihovo naravo.

9 Primer o mungih sem povedal samo zato, ker je bilo to zame nekaj povsem novega in ker toliko modrosti nisem našel v nobeni živali, kar jih poznam.

10 Tudi med pticami so prav modri značaji. Mednje sodijo predvsem ibisi in štoklje, žerjavi, divje gosi in lastovke. Od štirinožnih zemeljskih živali pa sodijo med najinteligentnejše kamela in še bolj veliki slon, osel, pes, opica, koza, potem lisica, medved in lev - njihova govorica je prav razumljiva. Druge domače živali so manj inteligentne in njihova govorica je nerazumljiva in neumna. Med hladnokrvne živali pa se najvišje uvršča velika kuščarica; pri nas jo imamo za pravo prerokinjo in pogosto nam več dni vnaprej oznanja, kaj vse se bo zgodilo. Zato pri nas te živali tudi posebno negujemo in jih hranimo z mlekom in sirom.

11 Nadvse se čudim, od kod tem živalim znanje. To, kar sem pripovedoval, niso pravljice, čeprav se neizkušenim belcem morda moja pripoved zdi kakor pravljica. Če pa ne morejo verjeti, da je to res, pripeljite sem v dokaz kakšnega povsem tujega osla in moj služabnik ga bo vpraševal, mu naročil, naj naredi kaj določenega, in žival bo gotovo natančno izpolnila, kar bo služabnik želel!"

260. Pogovor Nubijca, izurjenega v živalski govorici, z Markovim oslom

1 Reče Mi stari Marko: "Gospod, ali naj pripeljem osla, ampak enega od mojih povsem naravnih? Ta dva na novo ustvarjena bi utegnila zbuditi predsodke!"

2 Rečem Jaz: "Da, da, stori to; iz tega bo namreč sledil še zelo pomemben nauk!"

3 Marko se je hitro oddaljil, prignal k nam oslovskega samca in smehljaje se rekel črncu: "To je tak posvetni modrijan; stori z njim po svoji presoji!"

4 Tedaj je črnc poklical svojega služabnika. Ta je takoj na svoj oslovskega riganju podoben način živali postavil najrazličnejša vprašanja, in glej, žival mu je povedala veliko o Markovem gospodarjenju in tudi o svojem prejšnjem, zelo surovem lastniku, njegovo ime in mnogo presenetljivih podatkov, o katerih bi črni služabnik težko kaj vedel, kar je Marka močno presenetilo. Naposled je služabnik ukazal oslu naj njemu v

veselje trikrat dirja okrog naše mize in nazadnje sedemkrat prav glasno zakliče svoj 'iha'. In osel je to takoj izpolnil in se nato sam od sebe oddaljil.

5 Nato je črni voditelj vprašal našo družbo, ali je bila tudi to komaj verjetna pravljica. 6 Zdaj je rekel Cirenij, ki se ni mogel dovolj načuditi: "Ne ne, prijatelj, pravljica to ni; toda zdaj bi že skoraj lahko začel verjeti, da je tudi naš slavni pisec basni Ezop lahko govoril z živalmi! Gospod, to je že spet nova krepost črncev, o kateri se nam ni prej niti sanjalo. Če se bo tako nadaljevalo, s črnici še dolgo ne bomo opravili! Prihaja čedalje boljše, čedalje neverjetnejše in čedalje bolj nerazložljivo! V knjigah vašega Pisma sem nekoč sicer bral o oslu, ki je govoril s svojim prerokom po imenu Bileam, ki je pregrdo ravnal z njim; toda kaj je to v primerjavi s tem, ko je temu črncu povsem nedolžni osel pripovedoval vse podatke iz svojega življenja. In da to ni bila črnčeva izmišljotina, nam je dokazal stari Marko!

7 To in ono je že dobro in prav, in nič nimam proti, če bi si ob vseh modrih naukih, ki sem jih že slišal, lahko vsaj malo ponazoril ta novi čudežni pojav, kako se je mogoče z živalmi govorno sporazumevati! Od tega vedenja sicer tudi ni odvisno človekovo zveličanje; toda ker je ta, povsem človeško gledano, nadvse nenavadni in čudežni pojav že tu, bi vendar rad vsaj malo spoznal 'kako' in 's čim'; kako se lahko živali govorno sporazumevajo s človekom in kako človek z živalmi?' -Gospod, samo malo nam nakaži, kako je s tem!"

8 Rečem Jaz: "Ljudje, ki zmorejo kaj takega, zaradi tega še nimajo prednosti pred vami, ki tega ne zmorete; kolikor bliže je namreč kakšna človeška duša živalski, toliko več sposobnosti za sporazumevanje z njimi ima v svojem življenjsko urejenem, povsem čistem stanju. Če se preveč pomeseni, potem je konec tudi s posebnimi lastnostmi, nadomestijo pa jih temni zakoni materije in potem duši tudi škoduje vse, kar lahko škoduje mesu."

261. Rast človeške zunanaj življenjske sfere

1 (Gospod:) "Toda za zmožnost sporazumevanja z živalmi ni treba, da si ravno zamorec. Tudi belci jo lahko dosežejo, ko se povsem očistijo. Ko je duša popolnoma čista in torej tudi povsem zdrava in krepka, začne preobilje svoje zunaj življenjske sfere tako rekoč potiskati prek meja svojega telesa, in to sicer toliko dlje, kolikor bolj življenjsko uravnotežena je postala sama v sebi.

2 To je treba razumeti približno tako, kot če bi kdo od vas postavil medlo žareče oglje v temno sobo. Oglje bo v svoji bližini širilo komaj toliko svetlobe, da bomo le za silo opazili, kje je. Ko odpihnemo zatemnjevalni pepel kot nekakšno duševno materijo z njegovega površja, postane njegova svetloba okrog njega že tako močna in seva tako

daleč, da lahko že prav dobro vidimo njegovo najbližjo okolico. Če čedalje bolj pihamo, bo začelo njegovo že svetlo žareče površje oddajati toliko svetlobe, da bomo za silo videli že vso sobo in začeli razpoznavati predmete v njej. Ko se oglje potem povsem belo razžari do plamena, se soba lepo razsvetli in že lahko dobro razločimo tudi barvo dovolj osvetljenih reči.

3 Tako je tudi s samo dušo. Žareče, s pepelom obdano oglje je podobno duši, vraščeni v meso. Ves svoj medli življenjski ogenj potrebuje le za ustvarjanje svoje temne materije, ki jo obdaja, zato zunanja življenjska sfera ne more nastati. In takšna zelo materialna duša nikakor ne more občutiti nobene posebne in višje lastnosti. Ne more gospodovati stvarstvu, pa tudi ne gledati v območje duševnega življenjskega kraljestva, niti zaznavati notranjega duhovnega glasu in še veliko manj razumeti živalsko ali celo rastlinsko govorico, vse te zadeve so bile starim očakom tako znane kot vam zunanja oblika kakšne stvari ali predmeta. Kaj naj bi živo osvetljevalo duhovno, zunanje območje duše, če ona sama, ki bi naj osvetljevala, ne premore niti toliko svetlobnega življenjskega etra, da bi videla samo sebe, da obstaja in kakšna je?!

4 Takšna duša navsezadnje komaj kaj ve o svojem obstoju, sploh ne pozna svojega temelja, in če sliši o sebi kaj duhovnega, se ji to gnusi; do nekakšne nezavesti se prestraši, če le zagleda nekaj, kar je podobno duši preminulega, ob pogledu na velike čudeže pa obupa. Le kaj s takšno dušo?

5 Ah, če pa duša, potem ko jo je duhovno prebudila preverjena novica ali lastno prepričanje in postane podobno kakor prej omenjeno oglje življenjsko razžarjena, tedaj se že začne občutiti kot duša in začne spoznavati svojo podlago, na kateri temelji. Ko postajajo spodbude čedalje močnejše in postaja sama čedalje svetlejša, bo začela spoznavati svoje sestvo kot čedalje svetlejše, čistejše in različno od materije, in njena svetloba bo že začela segati prek nje in razsvetljevati njeno zunanjo življenjsko sfero.

6 Kolikor bolj burno in nepretrgoma vejejo po duši duhovni vetrovi življenja, toliko bolj življenjsko razžarjena in toliko dlje prek sebe seva in sveti tudi zunanja življenjska svetlobna sfera duše, in kar potem vstopi v to dušino zunanjo življenjsko svetlobno sfero, bo tudi duševno življenjsko osvetljeno in razžarjena duša, bo to kmalu in zlahka popolnoma spoznala in o tem najbolje presodila.

7 Ko duša doseže največjo mogočo svetlobo, in je podobna oglju, razžarjenemu od plamenov, bo tudi njena zunanja življenjska svetlobna sfera, ki izhaja edino od duše, dosegla največjo mogočo razsežnost in moč, s katero že lahko zavladava nad stvarstvom, ker se s to zunanjo življenjsko svetlobno sfero že lahko povsem

inteligentno in najkrepkeje učinkovito sporazumeva z vsemi živimi bitji v svoji zadostni bližini."

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)

[knjiga 4](#)